

PROGRAM BOHOSLUŽIEB FARNOSTI BABÍN

MIMORIADNY SVÄTÝ ROK MILOSRDENSTVA 2016

Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo a daj nám svoju spásu.

Týždeň 22.

DNES: DEVIATA NEDEĽA CEZ ROK

30. 5. 2016 - 5. 6. 2016

POSVÄTME KAŽDÝ TÝŽDEŇ ROKU MILOSRDENSTVA ASPOŇ JEDNÝM SKUTKOM MILOSRDENSTVA!

Farský kostol Zoslania Ducha Svätého Babín

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	SV. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 30. 5. 16	FÉRIA	Za ružu Terézie Vraňákovéj	6.30	6.00	
UTOROK 31. 5. 16	FÉRIA				
STREDA 1. 6. 16	SV. JUSTÍN, MUČENÍK, SPOMIENKA	+ Pavol a Mária Kubek, Ján Barták, r. Kondelova	18.00	17.30	
ŠTVRTOK 2. 6. 16	FÉRIA				
PIATOK 3. 6. 16	NAJSVÄTEJŠIE SRDCE JEŽIŠOVO, SLÁVNOSŤ	+ Milan Matys	17.00		
SOBOTA 4. 6. 16	NEPOŠKVRNENÉ SRDCE PANNY MÁRIE, SPOMIENKA	Sobášna sv. omša	15.00		Konšťák - Bartáková
NEDEĽA 5. 6. 16	DESIATA NEDEĽA „CEZ ROK“	Na úmysel Za veriacich	7.00 10.00		

Kostol sv. Jána a Pavla Vasiľov

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	SV. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 30. 5. 16	FÉRIA				
UTOROK 31. 5. 16	FÉRIA	+ Cyril Bombiak (1. výr.)	18.00	17.30	
STREDA 1. 6. 16	SV. JUSTÍN, MUČENÍK, SPOMIENKA				
ŠTVRTOK 2. 6. 16	FÉRIA	+ rod. Miglova, Červeňova	18.00	17.30	
PIATOK 3. 6. 16	NAJSVÄTEJŠIE SRDCE JEŽIŠOVO, SLÁVNOSŤ	+ rod. Dvorštiakova	18.30		
SOBOTA 4. 6. 16	NEPOŠKVRNENÉ SRDCE PANNY MÁRIE, SPOMIENKA	+ Ján Hnojčík, rod. Hnojčíkova, Časova	18.00		
NEDEĽA 5. 6. 16	DESIATA NEDEĽA „CEZ ROK“	Na úmysel	8.30		

Oznamy

- V piatok je sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a prvý piatok v mesiaci. V sobotu Nepoškvrnené Srdce Panny Márie a prvá sobota v mesiaci.
- Spovedanie chorých : Babín v stredu od 8,30 h. Vasiľov streda od 11,00 h.
- Spovedanie pred prvým piatom: Vasiľov - štvrtok od 15.00 hod. do 16.40 hod.
Babín- piatok od 9,00 hod. ; popoludní od 14,30 hod. do 16,30 hod.
- Upratovanie kostola : Babín : 218 - 233
Vasiľov: Ľudmila Michalčíková, Tatiana Kotúľová, Helena Vošková,
Miroslava Hnojčíková, Edita Vošková, Anna Vošková
- Sviatosť manželstva chcú prijať:

Matúš KRASNIČAN, syn Róberta a Žofie rod. Jurkyovej, narodený – Dolný Kubín a bývajúci – Lokca
a Katarína KOVÁLIKOVÁ, dcéra Petra a Anny rod. Vinceovej, narodená – Brezno a bývajúca- Brezno
Ohlasujú sa 2. raz

Patrik DRAGOŠ, syn Bystrika a Heleny rod. Brenkusovej, narodený – Trstená a bývajúci – Námestovo
a Katarína HNOJČIKOVÁ, dcéra Petra a Anny rod. Kotúľovej, narodená – Dol.Kubín a bývajúca-Vasiľov
Ohlasujú sa 2. raz.

Andrej **FAJBER**, syn Jána a Ivety rod. Kubekovej, narodený – Dolný Kubín a bývajúci- Pribiš
a Michaela **FRČOVÁ**, dcéra Petra a Daniely rod. Bečkovej, narodená – Dolný Kubín a bývajúca-**Babín**
Ohlasujú sa 1. raz
Štefan **KONŠŤÁK**, syn Štefana a Johany rod. Kondelovej, narodený Trstená a bývajúci – Námestovo
a Zlatica **BARTÁKOVÁ**, dcéra Jána a Márie rod. Kubekovej, narodená – Dolný Kubín a bývajúca-**Babín**
Ohlasujú sa 1. 2. a 3. raz

Kto by vedel o nejakej manželskej prekážke, je to povinný ohlásiť na farskom úrade.

Želám Vám radostné prežívanie nedele a požehnanie do nového týždňa !

BRÁNA MILOSRDENSTVA VO SVIATOSTI MANŽELSTVA II.

Pri sobáši sa kňaz pýta snúbencov, či sú ochotní s láskou prijať deti ako dar Boží a ich vychovávať. Snúbenci odpovedia: „Áno“. Tak vyhlasujú, že sa manželstvom podujímajú na rodičovské poslanie. Hlavným cieľom manželstva je zodpovedné rodičovstvo - splodenie detí a ich výchova.

Manželská láska podľa Božieho ustanovenia je zameraná na vzbudzovanie nového života. V Božom pláne má vznešenú úlohu: dávať život, rozvíjať ho a chrániť. Preto si mladí ľudia majú byť vedomí, že vstupujú do manželstva preto, aby sa stali otcom a matkou. Dieťa je pre nich veľkým Božím darom. Je naplnením ich túžob a očakávanie. Jeho príchod do rodiny ich lásku neuemšuje, ale naopak, násobí a upevňuje.

Okrem hlavného cieľa - splodenie detí a ich výchova, dostalo manželstvo od Boha ešte aj iné úlohy. To je vzájomná láska manželov a ich pomoc pri zaistovaní šťastného života a večnej blaženosti. Preto Boh ponechal na rozhodnutí samých manželov, koľko budú mať detí. Majú sa riadiť vlastným svedomím a brať ohľad na dobro rodiny, Cirkvi i spoločnosti. Pri plánovaní rodičovstva pamätajú na zásadu o čistote manželskej lásky. Regulácia plodenia predstavuje jeden z aspektov zodpovedného otcovstva a materstva. Odôvodnenosť úmyslov manželov neospravedlňuje používať morálne neprípustné prostriedky (napríklad priamu sterilizáciu alebo antikoncepciu).

Keď sa počal nový život pod srdcom matky, rodičia už nemajú žiadnej právomoci nad jeho životom. Sú iba služobníkmi počatého života. Znemožniť narodenie dieťaťa a predčasne ukončiť jeho život je vážny zločin proti životu a ľudskosti. Zodpovedné rodičovstvo spočíva v starostlivosti o dieťa od jeho počatia až do dospelosti. Zahrňuje starosť o jeho zdravie, výživu, kultúrny a nábožensky rozvoj.

Najvážnejšou zodpovednosťou rodičov je výchova dieťaťa. Kresťanská výchova je privádzanie detí ku Kristovi. Jej cieľom je naučiť deti milovať Boha a všetkých ľudí. Je to veľmi zložitý a dlhodobý proces. Začína krstom dieťaťa. Rodičia ho postupne uvádzajú do plného spoločenstva s Bohom a s Cirkvou. Slúžia na to najmä tzv. sviatosti iniciácie - prvé sväté prijímanie a birmovanie. Najlepšou výchovou v rodine je dobrý príklad rodičov. Koncil o výchove hovorí: „Keďže rodičia dali život svojim deťom, viaže ich veľmi vážna povinnosť poskytnúť svojmu potomstvu aj výchovu. Preto ich treba mať za prvých a hlavných vychovávateľov svojich detí. Táto ich výchovná úloha je taká dôležitá, že ak chýba, len ťažko ju možno nahradiť.“ (GE, 3)

Manželstvo je z Božieho rozhodnutia nerozlučiteľné. Muž a žena sa dávajú jeden druhému na celý život. Ich manželstvo končí až smrťou jedného z nich. Pán Ježiš tento zákon opätovne potvrdil: „Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje.“ (Mt 19, 6) Sviatostné manželstvo je obrazom nerozlučiteľného spojenia Krista s Cirkvou. Boh žiada nerozlučnosť manželstva najmä pre dobro manželov a ich potomstva.

„Rozvod je ťažkým previnením proti prirodzenému zákonu. Nárokuje si zrušiť zmluvu, ktorú manželia slobodne uzavreli, že budú žiť spolu až do smrti. Rozvod potupuje zmluvu spásy, ktorej je sviatostné manželstvo znakom. Uzavretie nového zväzku, aj keby ho civilný zákon uznával, ešte zväčšuje porušenie zmluvy: manželský partner, ktorý sa znovu zosobáši, sa v tomto prípade nachádza v situácii trvalého a verejného cudzoložstva.“ (KKC, 2384) Nešťastné manželstvá, ktoré sa rozpadli, i tie, ktoré sa nachádzajú v kríze vzťahov, sú predmetom našej milosrdnej lásky a všestrannej pomoci.

Láska medzi manželmi je veľká hodnota. Treba ju však zodpovedne chrániť a pestovať. Strážcom lásky medzi manželmi je manželská vernosť. Je pre nich záväzkom, ale i veľkým dobrodením. Chráni ich vzájomnú lásku a jednotu v mnohých nebezpečenstvách dnešného sveta.

Súdržnosť manželstva najviac ohrozuje sebeckosť. Častou príčinou rozvodov a narušených rodín je nezodpovednosť v príprave na manželstvo. Inou príčinou nedorozumení v manželstve je zanedbávanie starostlivosti o lásku. Ak si ju manželia nepestujú a neživia, postupne vyprchá a zvädne. Pravá láska pretrvá aj v skúškach, ktoré prichádzajú do každej rodiny.

(29. mája. 2016 - deviatu nedel' a cez rok)
DEŇ MILOSRDENSTVA DIAKONOV A TÝCH, ČO SLUŽIA

Svätý Otec František na dnešnú Deviatu nedel' u cez rok určil, aby sa v Ríme, ale aj v miestnych cirkvách po celom svete slávil Jubileum milosrdenstva diakonov. Diakonát má zvláštne postavenie v diele Božieho milosrdenstva v Cirkvi. Samotný zrod a vykonávanie diakonského úradu má svoj základ v milosrdenstve.

Ustanovenie diakonskej služby apoštolmi hneď po Turícach bolo motivované milosrdnou láskou apoštolov k veriacim, ako o tom svedčia Skutky apoštolov. Diakonát v Cirkvi vznikol ako ustanovizeň milosrdenstva. Mal sa stať živým a konkrétnym nástrojom uskutočňovania Kristovej milosrdnej lásky v spoločenstve jeho učeníkov.

Kompendium Katechizmu Katolíckej cirkvi vyjadruje cieľ diakonskej vysviacky týmito slovami: „Diakon, pripodobnený Kristovi, služobníkovi všetkých, je vysvätený na službu Cirkvi, ktorú vykonáva pod autoritou svojho biskupa, čo sa týka služby slova, bohoslužby, pastoračného vedenia a charitatívnej činnosti.“ (330)

To najhlavnejšie v tejto definícii Kompendia je, že diakon má byť pripodobnený Kristovi, služobníkovi všetkých. O Kristovi vypovedal už prorok Izaiáš: „Hľa, môj služobník, priviniem si ho, vyvolený môj, mám v ňom zaľúbenie.“ (Iz 42, 1) Boží Syn sa stal služobníkom všetkých k vôli tomu, aby sa človek mohol od neho naučiť slúžiť Bohu i ľuďom. Celé svoje poslanie na zemi považoval Kristus za službu: „Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých.“ (Mk 10, 43)

Kristus Pán úlohu služobníka na tejto zemi neukončil svojím odchodom do neba. Ustavične v nej pokračuje prostredníctvom celej svojej Cirkvi, v ktorej zostal prítomný práve pre spásnu službu ľuďom. Službu milosrdenstva neuskutočňujú iba svätení diakoni. Celá Cirkev spolu a každý jej člen osobitne má poslanie kontinuovať Kristovu službu spásy generáciám ľudí ako po sebe prichádzajú cez všetky časy. V službe Cirkvi sa k nám skláňa a v náš prospech koná sám Kristus. Jestvujú rozličné služby v Božom ľude: biskupská, či kňazská služba, služba svätených diakonov, služba manželov a rodičov a mnohé ďalšie. Tieto rozličné služby medzi veriacich v Cirkvi rozdeľuje Duch Svätý. „On ustanovil niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, iných za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov, aby pripravovali svätých na dielo služby.“ (Ef 4, 11) Ochoť a praktizovanie služby lásky voči ľuďom Pán Ježiš postavil za hlavné kritérium hodnotenia kvality a veľkosti človeka. „Kto sa bude chcieť medzi vami stať veľkým, bude vaším služobníkom, a kto bude chcieť medzi vami byť prvý, bude sluhom všetkých.“ (Mk 10, 42)

Byť Kristovými učeníkmi nie je teda nič iné ako pochopiť, že sú služobníci a že spôsob ich života je služba lásky. Keď Pán Ježiš vychovával svojich učeníkov, vtláčal im do charakteru tento základný rys kresťana: službu z lásky. Robil to aj svojím slovom, ale najmä príkladom. „Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému umývať nohy. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám.“ (Jn 13, 14 - 15)

Celou Cirkvou vo všetkých rovinách a oblastiach jej života preniká aktivita, ktorú menujeme diakonia - služba lásky. Celý život veriacich v Cirkvi je reťazou vzájomných služieb. Obraz Krista - služobníka je vyjadrením podstaty Cirkvi nielen ako celku, ale aj jej jednotlivých členov. Žiť v Cirkvi znamená slúžiť. Rozmanitými službami si veriaci pomáhajú na ceste spásy. Tieto služby majú v Cirkvi rôzny charakter, obsah a zameranie. Tí, ktorí sú povolani zastupovať Krista veľkňaza v hodnosti kňazstva, uskutočňujú kňazské služby. Iní sa zasa podieľajú na evanjelizácii a katechizácii, iní zasa opatrujú chorých a poskytujú im služby ľudskosti a nevyhnutnej pomoci.

Diakonia ako služba lásky a milosrdenstva kresťanov jedného voči druhému, ale aj voči tým, ktorí ešte nepatrili do Cirkvi, bola známa v Cirkvi od samého začiatku. Svedectvo o tom nachádzame v Skutkoch apoštolov i v apoštolských listoch svätého Pavla. Známa z tých čias je ustanovizeň vdov, ktorá naplňovala túto myšlienku diakonie. Diakonia je prítomná aj v celej histórii Cirkvi. V našej dobe sa potreba diakonie, spontánnej i organizovanej rôznymi apoštolskými dielami, stáva čoraz aktuálnejšou a naliehavejšou. Vyžadujú si to zložité a náročné okolnosti života, v ktorých sa ľudia vplyvom veľkých premien v spoločnosti nachádzajú.

Najkonkrétnejšie uplatnenie rôznych typov diakonie je vo farnosti. Zvláštnu pozornosť medzi všetkými typmi diakonie v Cirkvi si zasluhuje charita. Charitou už od prvotín Cirkvi rozumieme nezištnú službu lásky k chudobným, chorým a trpiacim. Možno ju označiť za „sociálnu diakoniú“. Už v apoštolských časoch nachádzame tento typ kresťanskej lásky.

Okrem charitatívnej činnosti všetkých kresťanov za diakoniú v širšom zmysle slova treba považovať aj tú službu veriacich, ktorú v prospech spoločného dobra vykonávajú kresťania v občianskej spoločnosti. Jedná sa o angažovanie kresťanov v politickej oblasti, v štátnej službe, ale aj vo sfére samosprávy. Zaujímavé sú aj samotné názvy funkcií v občianskej spoločnosti. Tak napríklad „minister“ je latinské slovo a znamená „služobník“, alebo „starosta obce“ vyjadruje službu starostlivosti o dobro občanov. Charakter diakonie - služby majú aj iné aktivity, ako je služba dobrovoľných hasičov, záchranárov, zdravotná služba a podobne. Tu treba započítať aj aktivity našich veriacich v rôznych občianskych združeniach a spolkoch, ktoré zvykne označovať za tzv. „tretí sektor“. Ešte aj samotná práca robotníkov, či úradníkov, lekárov, učiteľov, obchodníkov, policajtov a rôznych ďalších profesií znamená pre kresťanov uskutočňovanie diakonie - služby lásky bližným, aj keď ju väčšinou vykonávajú za mzdu, ich práca nesmie zostať bez lásky, ľudskosti a milosrdenstva.

Diakonia ako vzájomná služba je základným predpokladom dobrého fungovania spoločnosti i Cirkvi. Môže sa uskutočňovať rozličnými spôsobmi. Môžeme ju praktizovať individuálne, ale môže mať aj podobu voľných a neformálnych združení až po inštitucionálne ustanovizne. Je ňou každé dobro, ktoré vykonáme v Cirkvi, či v spoločnosti, ktorým chceme poslúžiť ľuďom, aby sa mali lepšie a zároveň sa stávali lepšími ľuďmi. Diakonia je citlivosť pre človeka a z nej vyplývajúca reakcia, ktorá dáva do pohybu naše srdce, nohy i ruky, aby robili dobre každému, ale najprv tým, ktorí to najviac potrebujú. To je diakonia lásky, milosrdenstva a ľudskosti v praxi nášho každodenného života.

(3. júna 2016 - SLÁVNOSŤ SRDCA JEŽIŠOVHO) JUBILEUM MILOSRDENSTVA KŇAZOV

Slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho je podľa želania Svätého Otca venovaná Jubileu milosrdenstva kňazov. Je to preto, lebo tento sviatok sa už tradične v Cirkvi slávi ako deň kňazov, ale aj preto, lebo kňazi zvláštnym spôsobom stoja v službách Božiemu milosrdenstvu. Kňazi sú zároveň aj premetom našej milosrdnej lásky, najmä tí, čo sa nachádzajú v utrpení a skúškach života.

Pán Ježiš nás aj dnešným sviatkom svojho Božského Srdca pozýva osvojiť si podobnosť s jeho presväтым Srdcom: „*Pod' te ku mne všetci... Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké.*“ (Mt 11, 28 - 30)

Úcta k Ježišovmu Srdcu nás sama o sebe upriamuje na Božie milosrdenstvo a vyzýva nás konať pravé pokánie. Svojím spôsobom nás táto úcta vychováva a vedie k permanentnému prežívaniu viery v Božie milosrdenstvo, ako k pravej forme kresťanskej nábožnosti. Sv. Ján Pavol II. vo svojej encyklike *Dives in misericordia* vyzdvihuje a veľmi odporúča praktizovanie úcty k Najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu: „*Tak sa vidí, že Cirkev najmä vtedy vyznáva a uctieva Božie milosrdenstvo, keď sa utieka k Ježišovmu srdcu. Prístup ku Kristovi v tajomstve jeho srdca nám dovoľuje, aby sme sa oddali tomuto akoby ústrednému a pre ľudí najprístupnejšiemu spôsobu zjavenia lásky milosrdného Otca, ktoré tvorí najvnútornejšie jadro mesiášskeho poslania Syna človeka.*“ (*Dives in misericordia*, 13) Úcta k k Ježišovmu Srdcu nás vychováva a zaväzuje aj k milosrdenstvu voči ľuďom. Pohl'ad na Ježišovo Srdce je ustavičnou výzvou: „*Bud' te milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!*“ (Lk 6, 36)

Opravdivá úcta k Najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu nás priťahuje k Eucharistii. Oltárna sviatosť, ktorej sa klaniame a ju oslavujeme, je živý a celý Ježiš Kristus. Je v nej prítomné aj opravdivé a živé Ježišovo Srdce. Preto v praxi našej eucharistickej nábožnosti zvykneme Eucharistiю stotožňovať s Ježišovým presväтым Srdcom. V tajomstve Eucharistie je ukryté všetko bohatstvo Božej lásky voči človekovi.

Eucharistia je nielen Ježišom a Ježišovým Srdcom, ale aj naším srdcom, srdcom celého nášho duchovného života. Eucharistia je srdcom celého tajomného tela - Cirkvi, ona zabezpečuje a roznáša výživu do všetkých jeho údov, ba priam je srdcom celého sveta, ako to vyjadril sv. Ján Pavol II. v encyklike o Eucharistii: „*Tu je poklad Cirkvi, srdce sveta...*“ (*Ecclesia de Eucharistia*, 59) Priliehavo vyjadruje túto myšlienku pieseň k Božskému Srdcu Ježišovmu: „*Daruj, ó, Ježiš, srdce mne, chcem teba milovať, moje bez tvojho je mŕtve, nemôže lásky mať. Za nič ja svoje srdce mám, keď Ježiša svojho nemám, v Sviatosti skrytého a Boha živého.*“ (JKS 227,1)

Najsvätejšia Eucharistia je Srdcom Pána Ježiša, ktoré ustavične bije milosrdnou láskou k nám. Tlkot jeho Srdca môžeme počuť len v intímnom zjednotení s Kristom, keď sa na spôsob svätého apoštola Jána nachýlime k Ježišovej hrudi. Sú to najmä naše pobudnutia a návštevy pred svätostánkom, naše vrúčne adorácie, kde môžeme zachytiť tlkot jeho milosrdného Srdca. Sv. pápež Ján Pavol II. o Eucharistii práve v súvislosti s poklonou Najsvätejšej Eucharistii napísal: „*Je krásne, keď môžeme spočinúť na Ježišovej hrudi ako milovaný učeník (porov. Jn 13, 25) a nechať sa preniknúť nekonečnou láskou jeho srdca.*“ (*Ecclesia de Eucharistia*, 25)

Pán Ježiš vložil do Eucharistie a navyď v nej sprítomnil svoje milujúce a milosrdné Srdce. A práve vďaka Eucharistii a jej prijímaniu žije a bije toto Ježišovo Srdce aj v nás, v našej hrudi. Dobrodením svätého prijímania je, že nás pripodobňuje Kristovi a pretvára na lepších kresťanov. V uznesení Koncilu čítame: „*Ved' účasť na Kristovom Tele a jeho Krvi spôsobuje, že sa stávame tým, čo prijímame.*“ (LG, 26)

Najsvätejšie Srdce Ježišovo je vzorom, ale aj energiou pre našu službu milosrdenstva v Cirkvi, nielen pre kňazov, ale aj pre všetkých veriacich. Nech Kristovo Srdce v nás, ktoré v Eucharistii prijímame, nás pretvára na milosrdných ľudí. Nech je „motorom“ našej milosrdnej služby ľuďom, najmä trpiacim a chudobným, ktorých Ježiš najviac miloval.

Osobitnú úlohu vo vzťahu k Božiemu milosrdenstvu tu na zemi plní kňaz. Prekrásne to vyjadril svätý Ján Vianney, arský farár: „*Načo by bol dom plný zlata, ak by nejestvoval nikto, kto by doň otvoril dvere? Kňaz má kľúče k nebeským pokladom: je to on, kto otvára dvere; on je hospodárom dobrého Boha; správcom jeho dohier...*“

Dobro posvätného stavu (kňazstva) je v tom, že v osobách kňazov je prítomný a pôsobí sám Kristus a vedie nás k Otcovi cez bránu jeho milosrdenstva.

Služobné kňazstvo, ktoré menujeme aj posvätný stav je dôležitou súčasťou života Cirkvi. Posvätný stav je sviatosť, vďaka ktorej sa poslanie, ktoré Kristus zveril svojim apoštolom, naďalej vykonáva v Cirkvi až do konca čias. Stav označuje cirkevnú skupinu ľudí, do ktorej sa vstupuje a zaraďuje osobitnou vysviackou. Táto vysviacka vďaka osobitnému daru Ducha Svätého umožňuje vykonávať posvätnú moc v mene a s autoritou Krista v službe Božieho ľudu.

Kňazi ako sprítomňovatelia a zástupcovia Krista medzi ľuďmi, nám zvestujú Božie slovo, vysluhujú sviatosti, prinášajú obeť sv. omše, modlia sa za nás a náš pozhňávajú. Všetkým, čo robia, sú služobníkmi Božieho milosrdenstva ľuďom. V osobách kňazov medzi nami účinkuje sám Kristus. Kňazi sú akoby „živé nástroje“ Krista - milosrdného Veľkňaza. Ich ústami nám hlása Božie slovo. Ich rukami nás žehná. Službou kňazov nás posväcuje a vedie k Otcovi.

Zo skúsenosti vieme, že aj kňazi poliehajú biologickému zákonu starnutia a postupnému odchodu z pomedzi živých. Tých, čo odchádzajú, treba nahradiť. Pán Ježiš predvídal, že kňazov bude vždy nedostatok. „*Keď videl zástupy, zľutoval sa nad nimi, lebo boli zmorené a sklesnuté ako ovce bez pastiera. Vtedy povedal svojim učeníkom: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu.“*“ (Mt 10, 36 - 38) Pán Ježiš má túžbu i moc ustanoviť toľko svojich zástupcov na zemi, koľko ich bude svet potrebovať. A predsa kázal, aby sme sa za nové kňazské povolania modlili. „*Proste Pána žatvy!*“ Akoby chcel povedať, dám vám kňazov, ak budete o nich stáť, ak budete ochotní prijímať ich kňazské služby, počúvať ich kázne, riadiť ich pastierskymi radami, ak budete s nimi spolupracovať na diele vlastnej spásy i spásy sveta. Ukážte mi svojimi modlitbami, že ich chcete!

Sv. Ján Vianney vysvetľoval potrebu kňazov takto: „*Keby sme vylúčili sviatosť kňazstva, nemali by sme Pána. Kto ho uložil do tohto svätostánku? Kňaz. Kto prijal vašu dušu, keď po prvý raz vstúpila do sveta? Kňaz. Kto ju sýti, aby mala silu dokončiť svoje putovanie? Kňaz. Kto ju pripraví, aby sa mohla objaviť pred Bohom, posledný raz umytá v krvi Ježiša Krista? Kňaz, vždy len kňaz. A ak táto duša zomiera [pre hriech], kto ju obživí, kto jej poskytne pokoj a mier? Opäť kňaz... Po Bohu je kňaz všetkým!... Bez kňaza by smrť a utrpenie nášho Pána ničomu neposlúžili. Je to práve kňaz, kto pokračuje v diele vykúpenia na zemi...*“

Kňazom ako svojim duchovným pastierom a otcom máme pomáhať v ich službe veriacim. Správame sa k nim prítulne a dôverujeme im. Svoju vďačnosť im prejavujeme aj tak, že sa za nich modlíme. Najlepším prejavom našej úcty ku kňazovi je prijímanie jeho kňazských služieb a spolupráca s ním pri rozvíjaní svojho kresťanského života.

Mons. Pavol Janáč